

Besøg i hulen

Hans og Erik legede sammen i den lille skov, der lå tæt ved den gård, som Hans boede i. De legede tit i skoven, hvor de havde lavet en hemmelig hule, som de kunne være i i dårligt vejr, eller hvis de bare havde lyst til at være der. I hulen havde de et gammelt tæppe og en lommelygte. De havde også en kasse til småkager, kiks og andet lækkert; men den var stort set altid tom. Når de havde kommet noget i den, kunne de ikke lade være med at spise det med det samme.

Det var overskyet, og det begyndte at dryppe, så Hans og Erik gik hen til hulen. De satte sig derind, tændte lommelygten og talte om, at de jo egentlig godt kunne have et spil og nogle Anders And blade her. Det måtte de huske at tage med i morgen.

Pludselig hørte de noget pusle i løvet ikke så langt fra hulen. De så på hinanden. Mon det var et dyr? Hans kiggede ud og fik øje på en ældre mand i gammelt slidt tøj med en rygsæk på ryggen. Han så venlig og glad ud. Hans vendte sig igen mod Erik inde i hulen og fortalte hviskende, hvad han havde set. Der hørtes ingen skridt mere. Hvor mon han var? Nu var det Erik, der kiggede ud. Manden havde sat sig på en træstamme. Han sad helt stille med lukkede øjne. Det var da et sært sted at falde i søvn, tænkte Erik. Hvorfor lagde han sig dog ikke ned på et blødt sted?

Da der var gået nogle minutter, hørte de pludselig mandens stemme. Han talte så sagte, at de ikke kunne høre det. Der var ingen andre at få øje på; så manden sad altså og talte med sig selv. Pludselig så de foran manden et lille måltid bestående af brød, ost og frugt. Hvor mon det dog var kommet fra? Manden havde jo stadig sin rygsæk på. Han begyndte roligt at spise og drog en flaske med vand frem fra sin rygsæk. Hvor så han glad ud. Hvor mon han kom fra? Drengene så på hinanden. De aftalte at gå hen til ham, når han var færdig med at spise. Det var også blevet tørvejr igen nu, selvom det stadig var lummert og himlen dækket af mørke skyer. Det ville nok snart begynde at lyne og tordne. Så ville de nu hellere være hjemme.

Lidt senere gik de ud af hulen og hen mod manden, som overrasket fik øje på dem. Han var åbenbart færdig med at spise. I hvert fald var der hverken frugter, brød eller ost at se. Han drak en slurk vand. "Dav med jer", sagde han venligt. Hans og Erik hilste på ham. "Nå, er I også en tur i skoven? I bor måske tæt herved?" Hans sagde, at han boede på gården lige ved siden af skoven, og at Erik var hans legekammerat. Han sagde også, at de ville hjem, inden det begyndte at lyne og tordne. Om manden ikke hellere ville væk fra de høje træer, når uvejret kom. Manden sagde, at han kunne se, at uvejret var ved at drive over, og at hvis det begyndte at lyne og tordne, ville det snarere blive derovre. Drengene fulgte med øjnene retningen af hans pegefingre. De var i udkanten af skoven, så de kunne godt se ud over landskabet, og de kunne se, manden havde ret. Derovre i det fjerne var himlen helt mørkegrå, mens den over dem var blevet meget lysere.

Drengene skulle alligevel hjem nu, sagde de, for det var snart spisetid. De spurgte manden, hvor han skulle hen, og han sagde, at han havde tænkt sig at blive i denne lille skov til næste morgen; derefter ville han fortsætte sin vandring.

Hans og Erik sagde farvel og begyndte at gå hjemad. De talte om manden, der ville sove i skoven om natten. De fik idéen samtidig og gik tilbage til manden. "Du må gerne sove i vores hemmelige hule i nat. Så er der tørt, hvis det skulle regne, og der er et tæppe." Manden så glad på og takkede for tilbuddet. "Men når I viser mig jeres hule, er den jo ikke hemmelig mere." "Du må godt vide det; men lad være med at fortælle andre, hvor den er." Ja, det lovede manden så. "Har du mere mad, hvis du bliver sulten?" spurgte Erik. "Jeg har ikke noget mad med mig, men jeg vil altid kunne få noget. Så I mig spise før, måske?" Det svarede de ja til. Manden sagde, at han havde en særlig evne til at skaffe mad. Han kunne ikke sige mere om det til dem. Vi kan jo sige, at det så er min hemmelighed, som I fik at se, uden at jeg var klar over det. Jeg viser det ellers aldrig frem. Vis I mig nu, hvor jeres hemmelige hule er, og så må I vist skynde jer hjem at spise." Drengene var nysgerrige, men mærkede, at de ikke skulle udspørge manden mere. Så de viste manden vej til hulen, sagde farvel og gik hjemad.

Næste dag ville de selvfølgelig straks efter morgenmaden begive sig ind i skoven i håb om at se manden igen. Så de aftalte, at Erik skulle komme og hente Hans, så snart han var klar.

Da de næste morgen sammen nærmede sig hulen, så de inde mellem træerne, at manden gik på stien, der førte ned i dalen. De var skuffede. De var kommet for sent.

Da de krøb ind i hulen, var der en behagelig duft derinde, og de fik øje på en lille seddel, hvorpå manden havde skrevet: "Tak for husly. Der er en lille hilsen til jer i jeres kasse." Drengene åbnede straks kassen og så den lækreste, friske frugt. De havde godt nok lige spist morgenmad, men de måtte smage på den frugt, som manden kunne fremtrylle på hemmelig vis. Og hvor det smagte! Aldrig havde de smagt så dejlige frugter. Drengene smed kernehusene ud; men før de landede i skovbunden, var de borte. De var blevet usynlige! Drengene så på hinanden. Hvor var alt dette underligt. Godt de havde smagt frugterne, inden de forsvandt!